

phá tan một đạo hùng binh, đôi khi còn khuynh đảo một quốc gia cường thịnh nữa.

Xe hơi đậu lại.

Văn Bình nhảy xuống. Mùi nước hoa Chasse Gardée độc đáo của Nguyên Hương còn thoang thoảng trước mũi chàng. Đợi xe khuất sau ngã ba, Văn Bình tiến lại cái bin-dinh cao ngất ngưỡng ở góc đường Espélêta. Bin-dinh này gồm toàn văn phòng thương mại và kỹ nghệ.

Cạnh thang máy, Văn Bình thấy một tấm bảng lớn, hình vuông, vẽ họa đồ của bin-dinh và vị trí văn phòng. Văn phòng Á châu Xuất Nhập Cảng do Uré làm giám đốc ở lầu hai.

Người chà gác cửa râu dài lê thê, mắt sâu hoắm, đứng dậy chào. Đóng cửa thang máy, Văn Bình ấn vào nút số 2. Thang máy dừng lại, Văn Bình rẽ sang bên trái.

Văn phòng công ty Á châu còn sáng đèn. Văn Bình đặt tay lên nắm cửa. Cửa đóng. Chàng gõ ba tiếng khò khàn. Tiếng người vọng ra — tiếng của Uré :

— Ai đó ?

Văn Bình giả giọng nói tiếng Anh trật trật và ngáy thờ của những người Phi thiếu học :

— Thưa ông, có giấy tờ gấp.

Nghe khóa cửa lách cách, chàng mừng thầm. Uré không hề nghi ngờ. Nếu nghi, hẳn đã bắt chàng xưng danh cẩn thận trước khi mở cửa. Cánh cửa vừa mở hé, Văn Bình xô mạnh vào, miệng súng lục lộ ra đen ngòm. Một tay cầm ly rượu — chắc đang

uống dở — Uré đứng sững, nét mặt bối rối pha lẫn lo sợ. Văn Bình cất tiếng :

— Uré ? Xây lưng lại và giơ tay lên.

Uré tần ngần, mắt liếc nhanh sang bên, như muốn tìm ai. Văn Bình nhắc lại, giọng danh thép :

— Tôi tin anh đủ trí khôn nên không bắt tôi phải dùng võ lực. Tôi đã tìm ra sào huyệt bí mật này, anh đã thất bại, hoàn toàn thất bại. Ở vào địa vị anh, tôi sẽ không chựa cây nữa, và sẵn sàng nhường bộ để đổi lấy mạng sống.

Uré cười nhạt :

— Ô, sống hay chết, tôi coi là thường. Thành thật khen ngợi anh đã tìm ra địa chỉ kin đảo này. Tuy nhiên, anh đừng hòng khai thác tôi. Tôi là nhân viên chỉ huy. Thà chết tôi không hề rảnh. Vả lại, đối với tôi, thất bại nghĩa là chết.

— Đừng bi quan vội. Thật ra, tôi không muốn giết anh. Mục đích của tôi là đòi lại cô Rosita. Nếu anh thả cô Rosita, tôi sẽ đảm bảo tự do cho anh.

Uré đáp :

— Hừ, lần đầu trong nghề tôi nghe người ta hứa trả tự do cho một giám đốc trú sứ. Tôi là giám đốc trú sứ R.U. hẳn anh đã biết. Hoài của ! Tôi lại không thể nhân nhượng.

Văn Bình nói :

— Anh không tin tôi là dĩ nhiên. Trong đời điệp báo, không tin nhau không phải là không thể hợp tác với nhau. Để anh yên tâm, tôi xin long trọng cam kết đổi tình mạng anh lấy tình mạng cô Rosita.

Urê lắc đầu.

— Nói ra, anh không tin. Sự thật là tôi không biết nàng bị giam ở đâu. Một bộ phận khác đã mang nàng đi rồi.

— Tôi sẽ tìm ra nếu anh bằng lòng giúp.

— Không bao giờ tôi giúp anh cả.

— Như vậy, buộc lòng tôi phải hạ thủ anh.

Urê lại cười khẩy :

— Vâng, hân hạnh chờ anh.

Nó đoạn, Urê ngồi xuống salông, cử chỉ khoa thai như chủ nhân đãi khách. Trên đĩa đựng tàn, điệu Gitanes cổ hữu của hắn còn tỏa khói nghi ngút. Một cuộc so kê tư tưởng diễn ra trong óc Văn Bình : Urê là yếu nhân Huk, hắn còn sống mới có giá trị. Chết đi, Urê sẽ kéo màn bí mật phủ xuống đây thêm. Nhưng bắt sống hắn, đem khai thác, cũng vị tất thu được kết quả. Là giám đốc trú sở, nắm trong tay vận mạng của một tổ chức gián điệp, Urê phải có bản lãnh phi thường, đủ sức chịu đựng mọi cuộc tra tấn tàn bạo hoặc đổ dành ngon ngọt.

Ngón tay của Văn Bình chạm vào cò súng lạnh lạnh. Dầu sao chàng cũng không thể tha Urê. Nếu chàng bị bắt, Urê cũng phải làm như vậy. Chàng ngắm giữa ngực hắn, sửa soạn nhả đạn. Biết mình sắp chết Urê nhắm mắt lại.

Bỗng tiếng chuông điện thoại rú lên.

Trong gian phòng thanh vắng, tiếng chuông reo gây cho Văn Bình cái cảm giác rùng rợn của những đêm nghe côn trùng than van ngoài nghĩa

tràng heo hút. Một tay chìa súng, một tay nhấc ống nghe. Văn Bình hỏi :

— Ai đó ?

Từ đầu giây vắng lại giọng nói quen thuộc, đượm vẻ thân mật :

— Anh Đỗ Thanh phải không ?

Chàng nhận ra tiếng Luz. Nàng chưa kịp giải thích, chàng đã biết rõ ý muốn của nàng. Chàng thở dài :

— Bà xin tôi tha cho Urê phải không ?

Nàng đáp, giọng xúc động :

— Phải. Em tin anh không từ chối.

— Em lắm rồi.

Chợt nhớ Urê đứng bên, chàng nói chữa :

— Bà lắm rồi. Tôi phải hạ thủ Urê.

Urê buông ra câu nói chán chường :

— Anh khỏi cần giữ kẽ. Chưa bao giờ Luz yêu tôi thành thật, dầu nàng là vợ tôi.

Quên đang nói chuyện với Luz, Văn Bình thét to :

— Luz là vợ anh ư ?

Urê cười đắc thắng :

— Tôi nghiệp, bây giờ anh mới biết. Tôi cứ định mình rằng đã nói rõ với anh.

Giọng Urê trở nên buồn, xa xăm :

— Dầu sao anh cũng may mắn hơn tôi. Nàng dò ra tung tích anh mà không chịu tố cáo với tôi. Nếu không, tôi đã giết anh sau khi khám phá ra anh là Cáclôa giả mạo. Luz yêu anh đấy. Nàng cố tình che cho anh, làm tôi tưởng lầm anh ta đang

Urê lắc đầu.

— Nói ra, anh không tin. Sự thật là tôi không biết nàng bị giam ở đâu. Một bộ phận khác đã mang nàng đi rồi.

— Tôi sẽ tìm ra nếu anh bằng lòng giúp.

— Không bao giờ tôi giúp anh cả.

— Như vậy, buộc lòng tôi phải hạ thủ anh.

Urê lại cười khẩy :

— Vàng, hân hạnh chờ anh.

Nó đoạn, Urê ngồi xuống salông, cử chỉ khoan thai như chủ nhân đãi khách. Trên đĩa đựng tàn, điệu Gitanes cổ hữu của hắn còn tỏa khói nghi ngút. Một cuộc so kê tư tưởng diễn ra trong óc Văn Bình : Urê là yếu nhân Huk, hắn còn sống mới có giá trị. Chết đi, Urê sẽ kéo màn bí mật phủ xuống đây thêm. Nhưng bắt sống hắn, đem khai thác, cũng vị tất thu được kết quả. Là giám đốc trú sứ, nắm trong tay vận mạng của một tổ chức gián điệp, Urê phải có bản lãnh phi thường, đủ sức chịu đựng mọi cuộc tra tấn tàn bạo hoặc đổ dành ngon ngọt.

Ngón tay của Văn Bình chạm vào cò súng lạnh lạnh. Dầu sao chàng cũng không thể tha Urê. Nếu chàng bị bắt, Urê cũng phải làm như vậy. Chàng ngấm giữa ngực hắn, sửa soạn nhả đạn. Biết mình sắp chết Urê nhắm mắt lại.

Bỗng tiếng chuông điện thoại rú lên.

Trong gian phòng thanh vắng, tiếng chuông reo gây cho Văn Bình cái cảm giác rùng rợn của những đêm nghe côn trùng than van ngoài nghĩa

tràng heo hút. Một tay chĩa súng, một tay nhắc ống nghe. Văn Bình hỏi :

— Ai đó ?

Từ đầu giây vắng lại giọng nói quen thuộc, đượm vẻ thân mật :

— Anh Đỗ Thanh phải không ?

Chàng nhận ra tiếng Luz. Nàng chưa kịp giải thích, chàng đã biết rõ ý muốn của nàng. Chàng thở dài :

— Bà xin tôi tha cho Urê phải không ?

Nàng đáp, giọng xúc động :

— Phải. Em tin anh không từ chối.

— Em làm rồi.

Chợt nhớ Urê đứng bên, chàng nói chữa :

— Bà làm rồi. Tôi phải hạ thủ Urê.

Urê buông ra câu nói chán chường :

— Anh khỏi cần giữ kẽ. Chưa bao giờ Luz yêu tôi thành thật, dầu nàng là vợ tôi.

Quên đang nói chuyện với Luz, Văn Bình thét to :

— Luz là vợ anh ư ?

Urê cười đắc thắng :

— Tôi nghiệp, bây giờ anh mới biết. Tôi cứ định mình rằng đã nói rõ với anh.

Giọng Urê trở nên buồn, xa xăm :

— Dầu sao anh cũng may mắn hơn tôi. Nàng dò ra tung tích anh mà không chịu tố cáo với tôi. Nếu không, tôi đã giết anh sau khi khám phá ra anh là Các-lô-giá-mao. Luz yêu anh đấy. Nàng cố tình che cho anh, làm tôi tưởng lầm anh ta đang

em của Ramirè. Bị vợ phản bội, tôi chết đáng đời, tôi không tiếc nuôi nữa đâu, anh ạ.

Văn Bình mãi tâm sự với Urè, không để ý tới điện đàm đã cắt. Đến khi nhớ ra, giấy nói đã cầm bật. Rồi cửa phòng mở toang : Luz uyển chuyển bước vào.

Lặng lẽ, nàng đặt cái ví tay lớn lên bàn sa-lông, rồi ngồi xuống ghế, đối diện Urè. Luz vẫn đẹp lạ thường. Vẻ đẹp sung mãn, kêu gọi của người thiếu phụ ba mươi, nếm đủ mùi đời, tương phản rõ rệt với mái tóc bạc non nửa, bộ râu mép đạo mạo và dáng dấp già nua, uể oải của Urè. Gặp nàng, Urè vẫn thản nhiên như thể nàng là người lạ.

Văn Bình hỏi nàng :

— Bà đến đây làm gì ? Tôi có thể bắt luôn bà, bà biết không ?

Luz vắt chân chữ ngũ, ngựa cò thở khói thuốc lá lên không trung. Cái xiêm bằng tẹt-gan màu tím, may bó mỏng, để lộ tới quá đầu gối cặp giò cân đối không di tất của nàng. Nàng mặc áo trắng, ngắn đến nách, cổ tròn, hở gần nửa bộ ngực đồ sộ. Cái áo trắng tinh nhưng chưa trắng bằng da nàng. Văn Bình bồi hồi nhớ lại cảm giác say sưa mỗi lần vuốt ve làn da trắng mịn ấy. Hình ảnh em đầm những buổi yêu đương trong khách sạn Thông Reo và Manila bừng sáng trong lòng chàng.

Luz mỉm cười, đáp :

— Em biết anh không nở bắt nên mạo hiểm đến đây. Bây giờ, chúng ta chẳng còn gì để giấu

nhau nữa. Nhất là anh. Anh giấu em nhiều. Từ buổi đầu, em đã thành thật với anh. Em đứng ngoài hành lang, thấy anh vào văn phòng Á châu công ty. Em bèn quay điện thoại cho anh. Rồi em núp ngoài cửa nghe ngóng. Những điều Urè nói với anh đều đúng. Em biết rõ anh từ trước, song cố tình không nói.

Văn Bình chép miệng :

— Đúng ra, tôi cũng có hân hạnh biết bà từ khi còn ở Baghiò. Thừa bà, giấy tờ trong ví tôi đều bị chụp trộm. Và tôi đã tìm ra dấu tay của bà....

Mặt nàng chớp một cái. Văn Bình biết nàng ngạc nhiên, song cố trấn tĩnh, trên mặt chỉ phớt một biến đổi nhỏ. Chàng nói tiếp :

— Đa tạ bà đã không tố cáo tôi với chồng bà. Nhờ bà, tôi còn sống đến ngày nay. Nhưng thưa bà, xin bà hiểu cho nếu không có cảm tình riêng với bà, tôi đã mang dấu tay bà đến cơ quan giáo nghiệm, và người ta đã phăng ra hành tung bí mật của bà một cách dễ dàng.

Giọng Luz đượm vẻ khẩn cầu tha thiết :

— Em thân hành tới gặp anh để xin một điều, một điều thôi : anh tha cho Urè, chồng em.

Urè gật to :

— Tôi không cần xin xỏ.

Luz thở dài buồn bã :

— Lẽ ra trước mặt người lạ, em không nên tiết lộ chuyện nhà. Song đến nước này em phải nói. Vàng, như anh trạcu móc, em không yêu anh,

và sau này sẽ chẳng bao giờ yêu anh cả. Em là người đàn bà ưa cuộc sống tự do, ưa cái đẹp phù phiếm và cường tráng. Tính tình anh nghiêm khắc, không hợp vì nề nếp vô tư lự của em. Hơn nữa, anh lại già rồi. Em nói sự thật quá phũ phàng, anh tha lỗi cho em. .

Tuy nhiên, em là vợ anh. Em phải cư xử với anh cho trọn nghĩa. 10 năm trước, anh là ân nhân của gia đình em. Để trả ơn, em đã nhận lời làm vợ anh, và lao đầu vào làm việc cho tổ chức Hukbalahap. Giờ đây, em phải làm tròn di huấn của cha em, khi người từ già cõi đời...

Cha em dặn em phải trả ơn cứu tử của anh, dưới tuổi vàng người mới nhắm được mắt.

Nàng đưa khăn mù soa lên thấm một giọt lệ. Quay lại phía Văn Bình, nàng nói :

— Em xin lỗi đã làm phiền anh.

Urê đứng dậy, thọc tay vào túi quần :

— Anh Văn Bình, khổ thân tôi, mãi đến hôm nay tôi mới biết anh là Z.28, từ Sài Gòn tới. Ne người vợ ngoại tình này chịu nói trước với tôi thì đâu đến nỗi. Anh đại thắng keo này, tôi là kẻ bại. Cho dầu cướp được Cáclốt tôi vẫn là kẻ bại. Vì tôi đã mất người tôi yêu hơn mọi vật trên đời, tuy tôi biết chưa khi nào được yêu lại chân thành và thắm thiết. Trời ơi, tôi mất Cáclốt, lại mất luôn nàng.

Bằng giọng đau đớn, Urê nói với vợ :

— Luz em ? Anh hết chịu đựng được nữa. Em đã kéo anh vào con đường phản bội. Trước

thượng cấp, anh không thể bào chữa tại sao em chỉ sai người cầm tiêu liên hăm dọa Văn Bình tại khách sạn Manila, chứ không hạ sát. Hồi nãy, trước khi vào phòng, em đã đứng lâu ngoài hành lang. Em đã biết ở phòng bên anh cất hai khẩu tómsông bắn rất nhạy. Em lại là tay bắn giỏi. Vì lẽ gì em vào tay không ?

— Em không muốn phạm tội giết người. Urê cười, chua chát :

— Hừ, anh đâu dám bắt em giết người. Em không dùng súng uy hiếp đối phương để giải cứu cho chồng em được sao ? Bây giờ, anh hiểu rồi. Bộ mã diên trai, lời nói ngọt ngào của thằng đàn ông trẻ tuổi hào hoa kia đã làm em mê mẩn, mất hết lý trí. Em đã cố tình hạ nhục chồng em, kể từng có uy danh lưng lẩy trong nghề, trước mặt con người em yêu. Nhục ấy, anh thế phải rửa.

Văn Bình ung dung bật lửa, hút thuốc Salem. Khẩu súng lục đã được cất vào túi.

Luz đứng dậy :

— Anh Văn Bình ? Anh nhận lời tha Urê không ?

Nàng xô chàng vào một hoàn cảnh bối rối. Ông Hoàng sai chàng tới đây để bắt Urê. Bắt Urê, Rósita mới có hy vọng thoát hiểm, và chàng mới dot kích được vào tiềm thủy đình của địch ngoài khơi Mani. Bắt được Urê, công tác của chàng sẽ hoàn tất hai phần ba. Song chàng lại mất Luz.

Trên phương diện nghề nghiệp, mất Luz là điều không đáng quan ngại, dầu nàng là bóng hoa

lạ, khó tìm ra trong vườn thơm mỹ nữ. Vì công việc chung, Văn Bình phải hy sinh tình riêng. Tuy nhiên, chàng không muốn mang tiếng vợ ơn và hèn nhát. Hơn một lần có thể giết chàng, Luz không nỡ giết. Thái độ của nàng khó thể là một mùa đồng cỏn thoảng qua.

Luz yêu chàng. Yêu với tất cả tấm lòng thành thật, tuy biết sớm muộn sẽ tan vỡ. Là kẻ coi trọng danh dự con người, Văn Bình phải tỏ ra xứng đáng với sự đối xử cao thượng của nàng. Chàng phải buông tha cho Urê. Thả sau này bị ông Hoàng khiển trách (như Quan văn Trường trong Hoa dung tiếu lộ dưới đời Tam quốc) — và biết đâu có thể bị lôi ra tòa án quân sự về tội nhân nhượng vô lý với địch — còn hơn là mất thể diện với Luz.

Nghiêm sắc mặt, chàng nói với Urê :

— Giữa chúng ta chỉ có một mắt, một cón. Nhưng nê Luz, tôi tha cho anh. Tôi yêu cầu anh rời khỏi Mani, vì nếu anh sa vào tay tôi lần nữa, tôi sẽ không tha.

Urê bĩu môi :

— Anh đừng kể ơn, tôi không động lòng đâu. Tôi không thèm xin. Muốn giết hay tha là quyền của anh. Anh tha tôi, chẳng qua bị ép buộc. Vợ tôi đã trả giá quá đắt rồi. Thôi, chào anh, tôi đi đây.

Luz gọi giạt lại :

— Còn Rôsitã nữa ? Không lẽ anh tiếp tục giam giữ nàng sau khi người ta trả tự do cho anh. Urê trừng mắt :

TỜ CHIÊN NGOÀI KHƠI

— Tôi không hề cam kết thả Rôsitã.

Luz nói :

— Anh không cam kết, nhưng em, em phải cam kết. Anh cần bình tĩnh một lát. Chúng mình sa lầy trong vũng bùn từ lâu rồi. Em hãy ao ước được sống lại cuộc đời tự do, không can dự đến chính trị và âm mưu đen tối. Nếu em không làm đã có lần anh ao ước như em.

Urê quát to :

— Đừng nói nhảm.

Thản nhiên, Luz nói với Văn Bình :

— Anh yên tâm, em xin hứa thuyết phục chồng em thả Rôsitã ra.

Urê nói giọng chán chường :

— Vâng, tôi xin nhận lời. Tôi sẽ tìm cô Rôsitã cho anh nội đêm nay hoặc ngày mai là cùng.

Luz ôm chầm lấy Urê, hôn vào má. Hân đây nàng ra :

— Bà lắm rồi. Bà không biết xấu hổ ư ?

Luz im bật. Văn Bình nhìn nàng chua xót. Chàng muốn kéo nàng vào lòng, vuốt ve những sợi tóc lòa xòa, và nâng cằm nàng lên, đặt vào đôi môi đỏ mọng một cái hôn dài.

Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình bước nhanh ra cửa. Chàng sợ nán lại sẽ phải bội ước, hạ thủ Urê. Hơi mát bên ngoài làm chàng dễ chịu. Chàng làm bầm :

— Ủ, tại sao mình gbét Urê đến thế ? Mình ghen rồi chẳng ? Trời ơi, hay là...

Một giọng nói vô hình rót vào tai chàng :

— Hay là mình thành thật yêu nàng ?

Văn Bình lắc đầu, dụi mắt. Đèn trên văn phòng Á châu đã tắt. Chắc vợ chồng Uré đã rời khỏi phòng. Họ đi đâu ? Văn Bình không biết. Ngay bản thân chàng cũng không biết đêm nay đi đâu nữa.

Mỗi lần giao việc, ông Hoàng đều căn dặn nên thận trọng đối với đàn bà. Ông Hoàng đã thấu hiểu nhược điểm của chàng điệp viên thượng thặng. Ông từng lo ngại một mai Văn Bình đặt tình yêu lên trên công việc. Mỗi lo ngại ấy đã thành sự thật. Văn Bình đã tha Uré.

Con đường Espélêta vắng tanh, không một xe hơi chạy, không một tiếng động. Chàng chỉ nghe tiếng đập của tim chàng. Chưa hao giờ chàng cảm thấy chán đời bằng đêm nay.

Ra đường lớn, chàng gặp ắc xi. Nhìn bộ mặt thiếu não của chàng, người tài xế đã đọc rõ được tâm trạng. Và không đợi chàng ra lệnh, hắn rẽ ga, lái về thị trấn của thần mây trắng Pasay.

Thật ra, Văn Bình cũng muốn đến Pasay. Ngoài cái thị trấn ai ăn nay, chàng không biết đi đâu để người sâu muộn. Chàng hẹn với cô gái bán vé xi-nê, song trời đã khuya chắc nàng đã đi ngủ. Chàng đành tìm vui trong xóm yêu hoa.

Từ đường Espélêta đến thành phố Pasay là một quãng dài, quá nửa bề dọc của thủ đô Mani. Tắc xi rẽ vào đại lộ Taft, một con đường rộng rãi, hai bên toàn là dinh thự đồ sộ, phần lớn là trường học và bệnh viện.

Qua bệnh viện Trung ương, chàng thấy dáng lên trong lòng một nỗi buồn man mác. Nơi này, chàng gặp Rôsitá lần đầu, và cô dịu dàng đầy nhựa sống đã ngã vào tay chàng một cách ngoan ngoãn. Giờ đây, Rôsitá là tù nhân của cộng sản Huk, không rõ tính mạng ra sao.

Hết khu Malaté, vượt khỏi trường học Thánh La-san, sân vận động José Rizal, tắc xi tiến vào nội địa Pasay. Phố xá đang rộng rãi, sáng sủa, bỗng vắng theo một mệnh lệnh vô hình, rủ nhau thu hẹp và mờ tối hẳn lại. Hẹp và tối là tính từ thông dụng để mô tả bất cứ khu vực ấu chơi nào trên trái đất.

Đến Phi luật tán nhiều lần, nhưng chưa lần nào Văn Bình khám phá được hết bí mật của thị trấn Pasay. Gọi Pasay là thị trấn thanh lâu e không đúng, vì mặc dầu mọi cuộc du hí đều tập trung trong đó, không hẳn toàn thị trấn là giang sơn của thần bạch mi. Tuy nhiên, gần như thói quen, hễ nói đến Pasay người ta liền tưởng ngay đến dĩ điểm, cờ bạc, hút sách và trộm cướp.

Tắc xi đậu trước một cửa hàng ăn còn sáng đèn. Nhiều tủn quán ở Pasay tiếp khách thâu đêm. Văn Bình ngược nhìn bằng hiệu. Dưới ánh đèn màu rượu chát, uốn ẹo tâm bình to lớn của một thiếu phụ vẽ bằng sơn dầu trên mình chỉ có một miếng vải nhỏ xíu, được dính vào để thỏa mãn sự dò hỏi của nha chức trách kiểm tặc.

Tiếng cười noi tuôn ra huyền não. Rê tấm

màn nhung đỏ che ngang cửa, Văn Bình bước vào. Ở góc, cái máy hát tự động ong ong buong ra một điệu nhạc than thân, trách phạt của một nam tài tử bắt chước giọng đàn bà.

● Từ phía tòa xuống một ánh sáng mờ mờ, hư ảo. Bàn nào cũng có khách, đàn ông mặc áo chim cò cụt tay, đàn bà hở hang và lơ lả. Tim mãi Văn Bình mới thấy một bàn nhỏ kê khuất sau một chậu cây xanh um.

Văn Bình chưa kịp ngồi xuống, một thiếu phụ mới đỏ chót đã kéo ghế sát người chàng. Hơi thở nồng nặc huyết-ky phả vào mặt chàng, lẫn mùi son phấn rẻ tiền, và mùi nước hoa bình dân được dùng để át mùi hơi nách kinh khủng.

Đây là một quán ăn trà hình, bên trong ngăn ra từng buồng nhỏ, ngày cũng như đêm đầy áp khách tìm vui. Kề ra, nghề mãi dâm hoạt động hầu như công khai, khách xuống xe, đi vài bước là gặp những tay dốt mới thành thạo, hoặc những ả bự phần, túm vạt áo, kéo vào nhà như bắt nạt.

Thiếu phụ cười duyên với chàng :

— Anh đến tìm em phải không ?

Văn Bình lắc đầu, ngao ngán :

— Không.

Thiếu phụ chia mời cho chàng hôn, một cách tro trên. Chàng vẫn lắc đầu :

— Cám ơn, anh có hẹn rồi.

Thiếu phụ hỏi dồn :

— Hẹn với ai ? Anh hẹn với em đi. Em ngoan lắm. Rồi anh sẽ không tiếc tiền đâu.

Khi còn ở đường Espéleia, Văn Bình tưởng có thể giải sầu với bất cứ ả thanh lâu nào ở Pasay. Đến lúc cần quyết định, chàng biết là không thể được. Chàng vốn yêu đương hoang toàng, nhưng bên sự đam mê cuồng dại vẫn còn bản sắc thượng lưu và thi vị.

Bồi bàn mang rượu lại. Chàng uống một hơi phần ba chai Black Label. Lát sau, chàng vẫy bồi lại hỏi :

— Ông chủ đâu ?

Nơi bàn dâm dãi các này dành riêng một số hoa thơm dất tiền cho khách sạn. Người được Văn Bình tôn làm « ông chủ » là một gã bụng to, mắt híp, trán hói. Hắn đi vào tay chàng một cuốn an-bom đóng bìa da mạ vàng.

Giờ ra, toàn ảnh là ảnh. Hình đủ kiểu : đứng, nằm, ngồi. Đủ cách phục sức : quốc phục Phi, xiêm y Tây phương, đồ diu bó mỏng, bikini hai miếng nhỏ xíu, và sau cùng, quan trọng nhất là không mặc gì cả. Trên tấm hình khỏa thân được đề tên người đàn bà, kèm theo những lời quảng cáo đầy thúc giục : vòng ngực 95 ph., vòng mông 98 ph., vòng bụng 63 ph. Cam đoan đúng 18 tuổi. Lai Ý pha nho. Giỏi tiếng Ann. Tinh tình khả ái. Đối với thanh niên tuấn tú, cường tráng và lịch thiệp, giá cả có thể được bớt từ 20 phần trăm trở lên.

Muốn làm chủ một trong các mỹ nhân này, phải bỏ ra ít nhất 50 pèsò, nghĩa là theo hối suất chợ đẹu, vào khoảng hơn hai ngàn bạc Việt nam

(1). Trong đời ngang dọc; Văn Bình đã mở nhiều lần loại an-bom tình dục này. Hễ có dịp mở ra, nhìn ngắm, người khó tính đến đâu cũng phải bằng lòng.

Văn Bình chỉ tắm hình khỏa thân của cô gái mang tên Y pha nhỏ dài ngoẵng, hỏi gã chủ :

— Bao nhiêu ?

Lão chủ cung kính :

— Thưa, một trăm. Loại đặc biệt.

Một trăm pêsô, vị chi năm ngàn đồng. Hoa thơm cùng lưã ở Vạn tượng và Hồng kông rẻ hơn nhiều. Gái chơi thượng lưu Phi đất không kém kiêu nữ ở Cựu kim sơn.

Bầu dâm là nghề vô giá, tùy theo túi tiền và mức cung cầu. Ở Pasay, có lần Văn Bình chui vào nhà chứa bình dân, hai pêsô. Nhiều đêm trời mưa. ế khách, người ta hạ xuống còn 1 pêsô. Ngủ đến sáng, tha hồ, chỉ mất 4 pêsô.

Văn Bình bung mẩu thuốc cháy dở qua đầu gã chủ, giọng anh chị :

— Trời ơi, đắt quá !

Chàng chê ông chê eo cho có chuyện. Được gã chủ bung an-bom đến tận tay, khách phải là triệu phú, trốn vợ trong chốc lát, sẵn sàng ném tiền qua cửa sổ, hoặc là chứa trùm anh chị, lấy gái đẹp làm thú tiêu khiển lành mạnh. Sở dĩ chàng được gã chủ kính nể vì có bộ mã ngang tàng của gã gang tơ Mani. Giới chủ chứa Pasay thương sợ dân đao búa hơn lính kín.

(1) Bộ truyện này được viết năm 1961, Ngày nay giá cả đã thay đổi.

Thiếu phụ ngồi bèn chỗ vào :

— Em chỉ lấy anh 25 pêsô thôi. Đừng tưởng rẻ mà không tốt. Anh dùng qua mới biết.

Văn Bình trợn mắt :

— Im cái miệng.

Lão chủ, giọng khép nép :

— Thưa, giá một trăm là đúng. Tuy nhiên, đó là đối với người khác. Còn ông, chúng tôi phải hạ xuống.

— Hạ xuống bao nhiêu ?

— Bao nhiêu cũng được, xin tùy lượng ông. Đây là cou nhà tử tế. Không có mặt chuyên môn nào đâu.

Văn Bình suýt phì cười vì lời giới thiệu khéo léo ấy. Chàng dí ngón tay vào ngực cô gái trong ảnh :

— Gọi cô này cho tôi.

Gã chủ suýt soa :

— Thưa, có người đặt trước rồi.

Văn Bình gạt phắt :

— Mặc họ.

Dáng điệu sợ sệt, gã chủ ra lệnh cho bồi :

— Mày đưa ông lên lầu. Cái phòng màu hồng, nghe.

Tầng trên được chia ra nhiều buồng, ở giữa chứa một hành lang khá rộng. Mỗi buồng sơn một màu riêng, cái xanh, cái vàng. Buồng màu đỏ ở cuối hành lang. Trong phòng, đồ đạc toàn màu hồng. Khăn trải giường cũng hồng, như rèm cửa, va đồ sừ trong nhà tắm. Lão chủ đòi một trăm pêsô.

số cũng phải ! Nằm một đêm trong cái động tiền đồ rực hoa đào nay, với một cô á diễm lệ và ngoan ngoãn, thì mất một trăm, chứ một ngàn pêsô cũng còn rẻ chán !

Văn Bình tuột giầy, trèo lên giường. Bồi mang lên chai sâm banh thượng hạng dầm trong đá vụn. Trong vòng 5 phút, cô gái Y pha nho dất tiền sẽ tới. Văn Bình cầm chai rượu đưa lên miệng tu một hơi.

Chàng duỗi chân, nằm ngửa, nhìn lên trần nhà. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy buồn ngủ. Hình ảnh Luz và Rôsitá trở lại trí chàng. Trong khoảnh khắc, chàng quên hẳn đây là căn phòng bán dâm thượng lưu, và chàng đã mua nửa giờ tiêu khiển với giá tiền kinh khủng một trăm pêsô.

Chàng nhắm mắt ngủ luôn một giấc.

-o-o-o-

XIII

Mabuhay

-o-o-o-

Tiếng động phía sau làm Oka quay lại. Valép lừ lừ tiến vào. Cửa phòng đóng sầm. Oka linh cảm một việc không lành. Từ ngày làm việc dưới quyền Valép, chưa bao giờ hắn gặp Valép tại nhà. Lần này, phải là việc quan trọng và khẩn cấp Valép mới bắt chấp điều kiện an ninh, thân hành đến khu Binondo sầm uất.

Đứng sững giữa phòng, tay thọc túi quần, mũ phớt vành mềm sùm sụp trên đầu, Valép hỏi :

— Oka, anh biết tại sao tôi đến đây không ?

Mặt Oka xanh như trái đu đủ. Trong vòng 5 phút nữa, hắn thu xếp xong hành trang. Nấp va li mở tung, áo quần ngồn ngang đã tổ cáo ý định bỏ trốn của hắn với thượng cấp Valép.

Valép dẫn giọng :

— Anh tưởng có thể trốn khỏi tay tôi ư ? Làm rồi. Nếu còn tha thiết với cõi đời này, anh hãy trả lời đầy đủ câu hỏi của tôi. Bọn nhân viên tình báo Nam Việt hiện ở đâu ?